

Podzimní večer

Do vzduchu prohřátého hltavě se saje
šedivý příval soumraku a z ohně šlehá
krvavý reflex pokojem. V mé duši taje
ztlumená hudba snů a zádumčivá něha.

Nad pusté hřbitovy své stíny mlha hází,
jak slabý náčrtek ční kříže z šeré kresby;
a v lampách chrámových zář věčných světél
vzchází
na zrudlé fresky zdí a na oltářní řezby.

Do moře šedých vln se pásy lesů noří
a proudy černých vod se zhustlé ke dnu níží;
zpěv panen klášterních se vlní z oratoří
a k ložím nemocných se těžký spánek blíží.

Na mramor plačící se slzná rosa sedá;
do pláštíků šedivých se kostry stromů choulí;
nad zemí obloha jak těžká klenba šedá
a v kámen tesaná se zdvihá dutou koulí.

D prázdna vtéká čas a chví se noční stíny.
z černých moří prostoru se strhly hráze.
vystříkla hustá pěna tmy a do hlubiny
zem pohlčená sesmykla se na své dráze.

A z obřích dimenzí do temna pohroužených
jak tisícerých křídel vnímám šum a vání;
a v něm slyším jáсот duší smrtí vykoupených
a nově narozených úpěnlivé lkání.

Podzim

Shrabovat listí v parcích, jaká klidná práce.
přecházet sem a tam a pomalu se vracet,
jako se vrací čas, jako se vrací dálka,
nostalgická jak známky na obálkách.

Našel jsem dopis, jenom tužkou psaný,
Smazaný deštěm, zpola roztrhaný.

Ó dobo dopisů, kde jsi, kde jsi?
jak Rilke psal jsem dlouhé dopisy;
teď mlčím, sbohem, přišel listopad.
Ryšaví koně vyjíždějí z vrat.

Podzim

Poutníče sychravým večerem
po návsi jdoucí,
vidíš dům zarostlý žlutnoucím
vínem?

To stavení není už celé,
když lampa hasne v podkroví,
Ruce ti klesnou jak větve
ohořelé –

Okno se tiše řítí
v lampu hasnoucí:

Spěte tu s klidem!

Návrat

My máme sváteční prostírání?
Kde celou dobu bylo?
Kde tyhle věci čekají
na svou chvíli?
Nikdy jsem nenarazil
na ta místa –
musí být hlubiny bytů,
o kterých nemám ani potuchy.

Uhýbám se svými lokty a popelem.
Žena z dálky
nese
světlounké prostírání.

Linka

Tmavá linka na střepu
mínojské keramiky

ještě neříkej –
s tebou to nebyl život